

EBA/GL/2023/02

21.2.2023

Ohjeet (tarkistettut)

direktiivin 2014/49/EU mukaisista
talletusten vakuusjärjestelmien
(talletussuojajärjestelmien)
kannatusmaksujen laskentamenetelmistä
ja ohjeiden EBA/GL/2015/10
kumoamisesta ja korvaamisesta

1. Noudattamista ja ilmoittamista koskevat velvoitteet

Näiden ohjeiden asema

1. Tämä asiakirja sisältää ohjeita, jotka on annettu asetuksen (EU) N:o 1093/2010¹ 16 artiklan nojalla. Asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan 3 kohdan mukaan toimivaltaisten viranomaisten ja finanssilaitosten on kaikin tavoin pyrittävä noudattamaan ohjeita.
2. Ohjeissa esitetään Euroopan pankkiviranomaisen näkemys Euroopan finanssivalvojen järjestelmässä toteutettavista asianmukaisista valvontakäytännöistä tai siitä, miten unionin lainsäädäntöä tulisi soveltaa tietyllä alalla. Asetuksen (EU) N:o 1093/2010 4 artiklan 2 kohdassa määriteltyjen toimivaltaisten viranomaisten, joihin näitä ohjeita sovelletaan, on noudatettava ohjeita sisällyttämällä ne tarpeen mukaan valvontakäytäntöihinsä (esim. muuttamalla oikeudellista kehystään tai valvontamenettelyjään). Tämä koskee myös ohjeita, jotka on suunnattu ensisijaisesti laitoksille.

Raportointivaatimukset

3. Asetuksen (EU) N:o 1093/2010 16 artiklan 3 kohdan mukaan toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava Euroopan pankkiviranomaiselle viimeistään 11.09.2023, noudattavatko ne tai aikovatko ne noudattaa näitä ohjeita tai muussa tapauksessa syyt niiden noudattamatta jättämiseen. Jos ilmoitusta ei toimiteta tähän määräaikaan mennessä, Euroopan pankkiviranomainen katsoo, etteivät toimivaltaiset viranomaiset noudata ohjeita. Ilmoitukset lähetetään EPV:n verkkosivustolla olevalla lomakkeella, jonka viitteeksi merkitään "EBA/GL/2023/02". Ilmoituksen voi lähettää ainoastaan henkilö, jolla on asianmukaiset valtuudet ilmoittaa ohjeiden tai suositusten noudattamisesta toimivaltaisen viranomaisen puolesta. Myös ohjeiden noudattamisen osalta tehtävistä muutoksista on ilmoitettava Euroopan pankkiviranomaiselle.
4. Ilmoitukset julkaistaan Euroopan pankkiviranomaisen verkkosivustolla 16 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

2. Sisältö, soveltamisala ja määritelmät

Sisältö

5. Näillä ohjeilla täytetään direktiivin 2014/49/EU² (talletussuojadirektiivi) 13 artiklan 3 kohdassa EPV:lle annettu toimeksianto antaa ohjeita, joissa täsmennetään menetelmät talletusten vakuusjärjestelmiin (talletussuojajärjestelmiin) suoritettavien kannatusmaksujen (talletussuojamaksujen) laskemiseksi.

Soveltamisala

6. Näitä ohjeita sovelletaan niiden laskentamenetelmien kehittämiseen, jotka koskevat jäsenlaitosten riskiperusteisia maksuja talletusten vakuusjärjestelmiin (talletussuojajärjestelmiin).
7. Toimivaltaisten viranomaisten tulee yhteistyössä nimettyjen viranomaisten kanssa varmistaa, että näitä ohjeita sovelletaan talletusten vakuusjärjestelmissä, kun kehitetään menetelmiä jäsenlaitosten riskiperusteisten talletussuojamaksujen laskemiseen, sekä silloin, kun laskentamenetelmiä hyväksytään talletussuojadirektiivin 13 artiklan 2 kohdan mukaisesti.
8. Kun toimivaltaiset viranomaiset yhteistyössä nimettyjen viranomaisten kanssa ovat vastuussa laskentamenetelmän kehittämisestä ja/tai soveltamisesta, niiden tulisi noudattaa näiden ohjeiden säännöksiä.
9. Näitä ohjeita ei sovelleta kolmansien maiden luottolaitosten sivuliikkeisiin. Toimivaltaiset viranomaiset voivat kuitenkin yhteistyössä nimettyjen viranomaisten kanssa päättää soveltaa näitä ohjeita myös kolmansien maiden sivuliikkeisiin.

Keitä ohjeet koskevat

10. Nämä ohjeet on osoitettu talletusten vakuusjärjestelmille (talletussuojajärjestelmille), toimivaltaisille viranomaisille ja nimetyille viranomaisille, sellaisina kuin ne on määritelty talletussuojadirektiivin 2 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa sekä 17 ja 18 kohdassa (ja joita tarkoitetaan asetuksen (EU) N:o 1093/2010 4 artiklan 2 kohdan i ja iv alakohdassa).

Määritelmät

11. Ellei toisin ilmoiteta, näihin ohjeisiin sisältyvillä termeillä tarkoitetaan samaa kuin talletussuojadirektiivissä käytetyillä ja määritellyillä termeillä. Lisäksi näissä ohjeissa käytetään seuraavia määritelmiä:

² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/49/EU, annettu 16 päivänä huhtikuuta 2014, talletusten vakuusjärjestelmistä (uudelleenlaadittu) (EUVL L 173/149, 12.6.2014, s. 149).

Hyväksyttävät käytettävissä olevat rahoitusvarat	Sellaisena kuin käsite on määritelty talletusten vakuusjärjestelmien (DGS) käytettävissä olevien rahoitusvarojen määrittelemistä ja ilmoittamista koskevissa EPV:n ohjeissa (EBA/GL/2021/17), jotka julkaistiin 17. joulukuuta 2021.
Jäsenlaitos	Tietyn talletusten vakuusjärjestelmän jäsenenä oleva asetuksen (EU) No 575/2013 ³ 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdan määritelmän mukainen luottolaitos.
Laskentamenetelmä	Menetelmä, jolla lasketaan jäsenlaitosten talletussuojamaksut.
Muut käytettävissä olevat rahoitusvarat	Sellaisena kuin käsite on määritelty talletusten vakuusjärjestelmien (DGS) käytettävissä olevien rahoitusvarojen määrittelemistä ja ilmoittamista koskevissa EPV:n ohjeissa (EBA/GL/2021/17), jotka julkaistiin 17. joulukuuta 2021.
SREP	Direktiivin 2013/36/EU ⁴ 97 artiklan mukainen vakavaraisuuden arviointiprosessi, joka on kuvattu täsmällisemmin EPV:n ohjeissa direktiivin 2013/36/EU mukaisista valvojan arviointiprosessin (SREP) yhteisistä menettelyistä ja menetelmistä sekä valvonnallisista stressitesteistä.
Talletusten vakuusjärjestelmän interventio	Mikä tahansa talletusten vakuusjärjestelmän (talletussuojajärjestelmän) toteuttama toimenpide, joka edellyttää talletusten vakuusjärjestelmän varojen käyttöä, jotta se voi täyttää velvollisuutensa suojattujen talletusten suojaamisesta talletussuojadirektiivin 11 artiklan mukaisesti. Näitä ovat muun muassa, kuitenkin rajoittumatta näihin, korvausten maksaminen tallettajille jäsenlaitoksen kaatumisen jälkeen, talletusten vakuusjärjestelmän maksut kriisinratkaisun rahoitukseen, pääomanlisäys, takaus tai vaikeuksissa olevan tai lähellä kaatumista olevan laitoksen velkojen ottaminen talletusten vakuusjärjestelmän vastuulle, jotta estetään laitoksen kaatuminen, tai vaihtoehtoiset toimenpiteet, joilla säilytetään tallettajien mahdollisuus käyttää suojattuja talletuksia.

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta.

3. Täytäntöönpano

Voimaantulopäivä

12. Nämä ohjeet tulevat voimaan 3. heinäkuuta 2024. Tahot, joille ohjeet on osoitettu, voivat soveltaa näitä ohjeita ohjeiden EBA/GL/2015/10 sijasta jo aiemmin valitsemana ajankohtana sen jälkeen, kun ohjeet on julkaistu EPV:n verkkosivustolla kaikilla EU:n virallisilla kielillä (ohjeiden julkaisupäivä).

Kumoaminen

13. Ohjeet EBA/GL/2015/10 kumotaan. Niiden voimassaolo lakkaa näiden ohjeiden tullessa voimaan. Ohjeiden EBA/GL/2021/17 21 kohta poistetaan ja sen voimassaolo lakkaa näiden ohjeiden tullessa voimaan⁵.

⁵ Talletusten vakuusjärjestelmien (DGS) käytettävissä olevien rahoitusvarojen määrittelemistä ja ilmoittamista koskevien EPV:n ohjeiden (EBA/GL/2021/17) 21 kohta on sisällytetty näiden ohjeiden 17 kohtaan.

4. Ohjeet talletusten vakuusjärjestelmien (talletussuojajärjestelmien) maksujen laskentamenetelmien kehittämiseen

4.1. Laskukaava

14. Talletusten vakuusjärjestelmän olisi laskettava jäsenlaitoksen "i" säännölliset talletussuojamaksut käyttämällä seuraavaa kaavaa.

$$C_i = CR * ARW_i * CD_i * \mu$$

Jossa:

C_i	=	Jäsenlaitoksen "i" kausittainen talletussuojamaksu (<i>contribution</i>)
CR	=	Kausittaisen tavoitetason osuus (sama kaikille jäsenlaitoksille tietyinä kautena) (<i>contribution rate</i>)
ARW_i	=	Jäsenlaitoksen "i" kokonaisriskipainotus (<i>aggregate risk weight</i>)
CD_i	=	Jäsenlaitoksen "i" suojatut talletukset (<i>covered deposits</i>)
μ	=	Mukautuskerroin (sama kaikille laitoksille tietyinä kautena)
i	=	Jäsenlaitos "i", vaihteluväli 1–n.

4.2. Kausittaisen tavoitetason osuus (CR)

15. Talletusten vakuusjärjestelmän olisi määritettävä talletussuojamaksun prosenttiosuus vähintään kerran vuodessa. Tietyn kauden CR:n tulisi olla:

$$CR = \frac{\text{kausittainen tavoitetaso}}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

16. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi asettaa kausittainen vähimmäistavoitetaso seuraavan kaavan tuloksen mukaisesti, jossa nimittäjän on oltava vähintään 1:

$$\text{kausittainen (vähimmäis)tavoitetaso} = \frac{\text{talletussuojarahaston vähimmäistavoitetaso} - \text{hyväksyttävät käytettävissä olevat rahoitusvarat (QAFM)}}{\text{jäljellä olevien maksusykliä lukumäärä, joiden aikana vähimmäistavoitetaso on saavutettava talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti}}$$

17. Jos talletussuojajärjestelmällä on maksamattomia velkoja, ja ottaen huomioon 16 kohdassa tarkoitetun vähimmäisvaatimuksen, talletussuojajärjestelmän tulisi vahvistaa kausittainen tavoitetaso, jotta se voi kerätä riittävästi talletussuojamaksuja ennakoivasti siten, että niistä saatavat hyväksyttävät käytettävissä olevat rahoitusvarat ja muut käytettävissä olevat rahoitusvarat ovat riittävät, jotta maksamattomat velat voidaan kattaa heti, kun kyseiset velat erääntyvät, sekä saavuttaa tavoitetaso talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdassa vahvistettuun määräpäivään mennessä. Kun talletusten vakuusjärjestelmä asettaa kausittaisen tavoitetason, sen on varmistettava seuraavien seikkojen toteutuminen:
- a. ennakoitavissa oleva velanhoito ei johda 16 kohdan soveltamisesta seuraavan hyväksyttävien käytettävissä olevien rahoitusvarojen rahoituspolun alittamiseen
 - b. ajankohtana, jolloin tavoitetaso on jälleen saavutettava talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ennakoitavissa oleva velanhoito ei yksinään vähennä talletusten vakuusjärjestelmän hyväksyttäviä käytettävissä olevia rahoitusvaroja tavoitetason alapuolelle.
18. Talletusten vakuusjärjestelmä voi asettaa kausittaisen tavoitetason, joka ylittää 16 kohdassa vaaditun vähimmäistason, esimerkiksi jäsenlaitosten suojattujen talletusten kokonaismäärän odotetun kehityksen huomioon ottamiseksi.
19. Ottaen huomioon 16, 17 ja 18 kohdat, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi asettaa kausittainen tavoitetaso, jotta säännölliset talletussuojamaksut voidaan jakaa mahdollisimman tasaisesti eri ajankohtiin talletusten vakuusjärjestelmän tavoitetason saavuttamiseksi.
20. Toimivaltainen viranomainen voi yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa sallia, että talletusten vakuusjärjestelmä asettaa 16 kohdassa vaadittua alemman kausittaisen tavoitetason, jos se katsoo, että alempi kausittainen tavoitetaso täyttää talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdan neljännessä alakohdassa säädetyt edellytykset eikä johda siihen, että talletusten vakuusjärjestelmä rikkoisi vaatimusta vähimmäistavoitetason saavuttamisesta talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdassa säädetyssä määräajassa. Kun toimivaltainen viranomainen antaa talletussuojajärjestelmälle mahdollisuuden asettaa alempi kausittainen tavoitetaso, se voi yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa ottaa huomioon jäsenlaitosten kaikkien suojattujen talletusten odotetun kehityksen.
21. Toimivaltainen viranomainen voi yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa kehottaa talletusten vakuusjärjestelmää asettamaan korkeamman kausittaisen tavoitetason kuin mitä 16 kohdassa edellytetään, jos se katsoo, että korkeampi määräaikainen tavoitetaso täyttää talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdan neljännessä alakohdassa säädetyt edellytykset, ottaen huomioon jäsenlaitosten suojattujen talletusten kokonaismäärän odotettu kehitys, kun korkeampi kausittainen tavoitetaso asetetaan.

22. Jos talletusten vakuusjärjestelmä perii ylimääräisiä jälkikäteen suoritettavia talletussuojamaksuja talletussuojadirektiivin 10 artiklan 8 kohdan mukaisesti, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi määrittää kausittaisen tavoitetason osuus seuraavan kaavan mukaisesti:

$$CR = \frac{\text{tarvittava rahoitus}}{\sum_{i=1}^n CD_i} \text{ talletussuojadirektiivin 10 artiklan 8 kohdan mukaisesti}$$

4.3. Suojatut talletukset (CD)

23. Mitä tulee talletussuojadirektiivin 7 artiklan 3 kohtaan, jos jäsenlaitos ei määritä täsmällisesti suojattujen talletusten tarkkaa määrää edunsaajien tileillä tai suojattujen talletusten vahvistettua mahdollista enimmäismäärää tällaisilla tileillä, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi olettaa, että talletussuojamaksujen laskemisen kannalta kaikki edunsaajatileillä olevat varat ovat suojattuja talletuksia. Jos jäsenlaitos ilmoittaa tällaisilla tileillä suojattujen talletusten tarkan määrän tai edunsaajien tileillä olevien suojattujen talletusten vahvistetun mahdollisen enimmäismäärän, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi ottaa nämä luvut huomioon jäsenlaitoksen talletussuojamaksujen laskennassa. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi määrittää yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa, mitkä tiedot ovat tarpeen edunsaajan tilillä olevien suojattujen talletusten tarkan määrän tai vahvistetun mahdollisen enimmäismäärän huomioon ottamiseksi. Talletusten vakuusjärjestelmän olisi joka tapauksessa voitava vahvistaa suojattujen talletusten mahdollinen enimmäismäärä kertomalla kyseinen määrä talletussuojadirektiivin 6 artiklan mukaisella talletussuojan tasolla, jos talletusten vakuusjärjestelmällä on tiedot niiden henkilöiden lukumäärästä, joilla on täysimääräinen oikeus edunsaajatilillä oleviin varoihin. Talletusten vakuusjärjestelmä voi ottaa huomioon tilapäisesti suuret saldot suojattujen talletusten mahdollisen enimmäismäärän vahvistamiseksi.

24. Talletusten vakuusjärjestelmään suoritettavien talletussuojamaksujen laskemiseksi muissa tapauksissa, joissa tietyn yksittäisen talletuksen hyväksyttävyydestä ja suojauksesta on käytännössä epävarmuutta, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi olettaa, että talletukset on suojattu. Talletusten vakuusjärjestelmä voi ottaa huomioon tilapäisesti korkeat saldot talletusten vakuusjärjestelmään suoritettavien talletussuojamaksujen laskemisessa.

4.4. Mukautuskerroin (μ)

25. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee laskea mukautuskerroin μ seuraavan kaavan mukaisesti:

$$\mu = \frac{\sum_{i=1}^n CD_i}{\sum_{i=1}^n ARW_i * CD_i}$$

4.5. Kokonaisriskipainotuksen (ARW) laskeminen

26. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee määrittää kokonaisriskipainotus (ARW) jäsenlaitokselle "i" kyseisen laitoksen kokonaisriskiarvon (ARS) perusteella.
27. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi laskea ARS laskemalla yhteen kyseisen jäsenlaitoksen kaikkien yksittäisten indikaattoreiden riskiarvot (IRS) kerrottuna kunkin IRS:n asianmukaisilla indikaattoripainoilla (IW).
28. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi laskea IRS asianmukaisten riski-indikaattoreiden perusteella.

(i) Riskiluokat ja riski-indikaattorit

Riskiluokat

29. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee laskea kokonaisriskipainotus yksittäiselle jäsenlaitokselle perustuen joukkoon riski-indikaattoreita jokaisesta seuraavasta viidestä riskiluokasta:
 - a. Pääoma: indikaattorien tulisi kuvastaa jäsenlaitosten tappionsietokykyä.
 - b. Maksuvalmius ja varainhankinta: indikaattorien tulisi mitata jäsenlaitoksen kykyä täyttää sen lyhyt- ja pitkäaikaiset velvollisuudet niiden määräaikoina ilman, että ne vaikuttavat heikentävästi laitoksen taloudelliseen tilaan.
 - c. Omaisuuserien laatu: indikaattorien tulisi mitata missä määrin on todennäköistä, että jäsenlaitokselle aiheutuu luottotappioita.
 - d. Liiketoimintamalli ja liikkeenjohto: indikaattoreiden tulisi mitata jäsenlaitoksen nykyisestä liiketoimintamallista ja strategisista suunnitelmista johtuvaa riskiä sekä jäsenlaitoksen sisäisen hallinnon ja sisäisen valvonnan laatua.
 - e. Mahdolliset tappiot talletusten vakuusjärjestelmälle: indikaattorien tulisi kuvastaa talletusten vakuusjärjestelmän intervention seurauksena sille mahdollisesti aiheutuvia tappioita, joita se ei todennäköisesti pysty perimään.

Keskeiset riski-indikaattorit

30. Kussakin riskiluokassa talletussuojajärjestelmän tulisi sisällyttää laskentamenetelmään keskeiset riski-indikaattorit (Taulukko 1). Poikkeuksena tästä toimivaltainen viranomaislainen voi yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa jättää pois tai antaa talletusten vakuusjärjestelmälle luvan jättää pois keskeisen indikaattorin tietyn tyyppisten laitosten laskelmista sen perusteella, että indikaattori ei ole saatavilla laitosten oikeudellisten ominaispiirteiden tai niiden valvontajärjestelmien vuoksi.

31. Jos talletusten vakuusjärjestelmä tai toimivaltainen viranomaisen yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa luopuu keskeisen indikaattorin käytöstä tietyn tyyppisen jäsenlaitoksen kohdalla, niiden tulee pyrkiä käyttämään parhaiten soveltuvaa korvaavaa muuttujaa pois jätetyn indikaattorin sijasta. Niiden tulee varmistaa, että muut käytetyt indikaattorit kuvastavat riskejä, joita laitos aiheuttaa talletusten vakuusjärjestelmälle. Niiden tulee myös ottaa huomioon tasapuolisen kohtelun tarve niiden jäsenlaitosten osalta, joiden laskelmiin pois jätetty indikaattori on käytettävissä.
32. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi käyttää keskeisenä indikaattorina joko pääomasuhdetta (CCR) tai ydinpääoman (CET1) osuutta.

Taulukko 1: Keskeiset riski-indikaattorit

Indikaattorin nimi	Kaava / kuvaus	Merkki
1. Pääoma		
1.1. Vähimmäisoma- varaisuusaste	Vähimmäisomavaraisuusaste asetuksen (EU) N:o 575/2013 429 artiklan mukaisesti	(-) Korkeampi arvo viittaa matalampaan riskiin
1.2.a Ydinpääoman osuus (CET1)	Ydinpääoman osuus asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti	(-) Korkeampi arvo viittaa matalampaan riskiin
1.2.b Pääomasuhde	<u>todellinen ydinpääoman (CET1) osuus</u> vaadittu ydinpääoman (CET1) osuus tai <u>todelliset omat varat</u> vaaditut omat varat Jossa: "omat varat" asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 118 kohdan mukaisesti "vaadittu ydinpääoma (CET1)" ja "vaaditut omat varat" viittaavat laitoksen ydinpääoman (CET1) kokonaismäärään ja omien varojen kokonaisvaatimukseen asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan, direktiivin 2013/36/EU 104 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 128 artiklan 6 kohdan mukaisesti	(-) Korkeampi arvo viittaa matalampaan riskiin
2. Maksuvalmius ja varainhankinta		
2.1. Maksuvalmiusvaatimus (LCR)	Maksuvalmiusvaatimus asetuksen (EU) N:o 575/2013 412 artiklan mukaisesti	(-) Korkeampi arvo viittaa matalampaan riskiin
2.2. Pysyvän varainhankinnan vaatimus (NSFR)	Pysyvän varainhankinnan vaatimus asetuksen (EU) N:o 575/2013 428 a–428 az artiklan mukaisesti	(-) Korkeampi arvo viittaa matalampaan riskiin

3. Omaisuuserien laatu		
3.1 Järjestämättömien lainojen osuus (NPL-suhde)	Järjestämättömien lainojen osuus komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2021/451 ⁶ 11 artiklan 2 kohdan g alakohdan ii alakohdan mukaisesti	(+) Korkeampi arvo viittaa korkeampaan riskiin
4. Liiketoimintamalli ja liikkeenjohto		
4.1. Kokonaisriskin määrän (TREA) ja kokonaisvarojen määrän suhde	$\frac{\text{kokonaisriskin määrä (TREA)}}{\text{varat yhteensä}}$ <p>Jossa: kokonaisriskin määrä asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti</p> <p>Talletusten vakuusjärjestelmät voivat käyttää erilaisia kalibrointeja jäsenlaitoksiin, jotka käyttävät sisäisten luottoluokitusten menetelmää tai standardoituja menetelmiä riskipainotettujen vastuuerien yhteismäärän laskemiseksi.</p>	(+) Korkeampi arvo viittaa korkeampaan riskiin
4.2 Kokonaispääoman tuotto (RoA)	$\frac{\text{nettotulos}}{\text{varat yhteensä}}$ <p>Talletusten vakuusjärjestelmien on laskettava kokonaispääoman tuotto keskiarvona vähintään kahdelle vuodelle, jotta vältetään yksittäisten tapahtumien vaikutus ja myötäsyklisyys talletussuojamaksuissa.</p>	(-)/(+) Korkeampi arvo viittaa yleensä matalampaan riskiin, mutta myös liian korkeat arvot voivat viitata korkeaan riskiin
5. Mahdolliset tappiot talletusten vakuusjärjestelmälle		
5.1. Suojatut talletukset / kiinnittämättömät varat	$\frac{\text{suojatut talletukset}}{\text{kiinnittämättömät varat}}$ <p>Jossa: "kiinnittämättömät varat" asetuksen (EU) N:o 575/2013 411 artiklan 5 kohdan mukaisesti.</p>	(+) Korkeampi arvo viittaa korkeampaan riskiin

Lisäriski-indikaattorit

33. Keskeisten riski-indikaattorien lisäksi talletusten vakuusjärjestelmät voivat määrittää ja käyttää lisäriski-indikaattoreita, jotka ovat olennaisia jäsenlaitosten riskiprofiilien erojen määrittämisessä.
34. Jos jäsenvaltio on lainsäädännöllä asettanut rajoituksia tietyn toimialan alasektorille kuuluville laitoksille tavalla, joka vähentää merkittävästi talletusten vakuusjärjestelmän interventioitoimien todennäköisyyttä, talletusten vakuusjärjestelmä voi pienentää kyseiseen matalan riskin alaan kuuluvien jäsenlaitosten maksuosuuksia talletussuojadirektiivin 13 artiklan

⁶ Komission täytäntöönpanoasetus (EU) 2021/451, annettu 17 päivänä joulukuuta 2020, teknisistä täytäntöönpanostandardeista Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 soveltamiseksi laitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvän raportoinnin osalta ja täytäntöönpanoasetuksen (EU) N:o 680/2014 kumoamisesta.

1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti ottamalla käyttöön ylimääräisen riski-indikaattorin. Tämä edellyttää, että toimivaltainen ja nimetty viranomainen ovat talletusten vakuusjärjestelmää kuultuaan yhteistyössä sallineet maksujen pienentämisen sellaisten empiiristen tietojen perusteella, jotka osoittavat, että näillä matalan riskin aloilla talletusten vakuusjärjestelmän interventiot ovat järjestelmällisesti vähäisempiä kuin muilla aloilla.

35. Talletusten vakuusjärjestelmä voi vähentää laitosten suojajärjestelmään (IPS) kuuluvan jäsenlaitoksen kannatusmaksuja (talletussuojamaksuja) talletussuojadirektiivin 13 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti sisällyttämällä laskentamenetelmään ylimääräisen riski-indikaattorin. IPS:n jäsenyysindikaattorin olisi kuvastettava IPS:n jäsenlaitokselle tarjoamaa lisävakavaraisuus- ja maksuvalmiussuojaa. Tätä varten ylimääräisen riski-indikaattorin tulisi mitata IPS:n sellaisten etukäteen kerättyjen varojen määrää, jotka ovat käytettävissä viivytyksettä sekä pääomapohjan vahvistamiseen että maksuvalmiusrahoitukseen. Tähän voi sisältyä myös lisärahoitussitoumuksia, joita voidaan vaatia käyttöön pyynnöstä ja joiden vakuutena ovat IPS:n jäsenten hallussa olevat maksuvalmiusvarannot. Jotta voidaan mitata, ovatko nämä etukäteen kerätyt varat riittäviä tarjoamaan uskottavaa ja tehokasta tukea kyseiselle jäsenlaitokselle, talletusten vakuusjärjestelmän on määritettävä ne suhteessa IPS:n jäsenlaitoksen kokoon.

Vaatimukset riski-indikaattoreille

36. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi käyttää riski-indikaattoreita, jotka kattavat riittävän laajan valikoiman riskilähteitä laskentamenetelmässä. Jos ja kun talletusten vakuusjärjestelmä valitsee lisäindikaattoreita, niihin voi sisältyä muun muassa rahanpesusta, huonosta hallinnosta tai nk. yhden asiakkaan näkymän (Single Customer View) huonosta laadusta johtuvia riskejä.
37. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi yhdenmukaistaa riski-indikaattorien valikoima riskinhallinnan hyvien käytäntöjen ja olemassa olevien vakavaraisuusvaatimusten kanssa.
38. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi käyttää kullekin jäsenlaitokselle riski-indikaattoreiden arvoja, jotka on laskettu yksilöllisesti.
39. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi kuitenkin laskea riski-indikaattoreiden arvo konsolidoidulla tasolla, jos jäsenvaltio käyttää direktiivin 2014/49/EU 13 artiklan 1 kohdassa annettua oikeutta sallia, että keskuslaitokseen ja kaikkiin asetuksen (EU) N:o 575/2013 10 artiklan 1 kohdan mukaan tähän keskuslaitokseen pysyvästi kuuluviin luottolaitoksiin sovelletaan kokonaisuudessaan konsolidoinnin perusteella keskuslaitokselle ja siihen kuuluville laitoksille määriteltyä riskipainotusta.
40. Jos jäsenlaitos on saanut vapautuksen pääoman ja/tai maksuvalmiuden vaatimusten täyttämisestä yksilöllisellä tasolla asetuksen (EU) N:o 575/2013 7, 8 tai 21 artiklan nojalla, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi laskea vastaavat pääoma-/maksuvalmiusindikaattorit konsolidoinnin perusteella tai alakonsolidointiryhmän tasolla.

41. Riski-indikaattoreiden laskemiseen tietyille aikajaksolle talletusten vakuusjärjestelmän tulee käyttää seuraavia arvoja:
- tuloslaskelman positioiden arvo raportointijakson lopussa
 - keskiarvo taseen positioiden arvoista raportointijakson lopussa ja edellisen raportointijakson lopussa.

(ii) Riski-indikaattorien ja riskiluokkien painotukset

42. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee määritellä painotukset talletussuojamaksujen laskentamenetelmän kaikille riski-indikaattoreille siten, että niiden summa on 100 prosenttia.
43. Määrittäessään painotuksia tietyille riski-indikaattoreille talletusten vakuusjärjestelmän tulisi antaa vähintään vähimmäispainotukset riskiluokille ja keskeisille riski-indikaattoreille siten kuin taulukossa 2 täsmennetään (Taulukko 2).

Taulukko 2: Riskiluokkien ja keskeisten riski-indikaattorien vähimmäispainotukset

Riskiluokat ja keskeiset riski-indikaattorit	Vähimmäis painotukse t
1. Pääoma	20 %
1.1. Vähimmäisomavaraisuusaste	10 %
1.2. Ydinpääoman (CET1) osuus tai pääomasuhde	10 %
2. Maksuvalmius ja varainhankinta	15 %
2.1. Maksuvalmiusvaatimus (LCR)	5 %
2.2. Pysyvän varainhankinnan vaatimus (NSFR)	10 %
3. Omaisuuserien laatu	12,5 %
3.1. Järjestämättömien lainojen osuus (NPL)	12,5 %
4. Liiketoimintamalli ja liikkeenjohto	15 %
4.1. TREA / varat yhteensä	5 %
4.2. Kokonaispääoman tuotto (RoA)	10 %
5. Mahdolliset tappiot talletusten vakuusjärjestelmälle	12,5 %
5.1. Suojatut talletukset / kiinnittämättömät varat	12,5 %
Summa	75 %

44. Näissä ohjeissa annettu riskiluokkien ja keskeisten riski-indikaattoreiden minimipainotusten summa on 75 prosenttia kokonaispainotuksista. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee jakaa jäljelle jäävä 25 prosenttia 29 kohdassa esitettyjen riskiluokkien kesken.
45. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee kohdistaa 25 prosentin joustava painotus jakamalla se lisäriski-indikaattoreille ja/tai lisäämällä keskeisten riski-indikaattoreiden vähimmäispainotuksia. Minkään indikaattorin painotus ei saa olla yli 25 prosenttia.

46. Jos keskeistä indikaattoria ei käytetä, talletusten vakuusjärjestelmän on annettava saman riskiluokan jäljelle jäävälle keskeiselle indikaattorille täysi vähimmäispainotus tässä riskiluokassa.
47. Jos luokassa on vain yksi keskeinen indikaattori eikä tätä keskeistä indikaattoria käytetä, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi korvata se korvaavalla muuttujalla, jolla on sama vähimmäispainotus kuin pois jätetyllä keskeisellä indikaattorilla.
48. Talletusten vakuusjärjestelmän on annettava kaikille riski-indikaattoreille yksi painotus ja sovellettava samaa painotusta kaikkiin jäsenlaitoksiin.

(iii) Yksilölliset riski-indikaattorit (IRS)

49. Talletusten vakuusjärjestelmän on annettava jokaiselle riski-indikaattorin arvolle yksilöllinen riskiarvo (IRS) välillä 0–100, jossa 0 tarkoittaa matalinta riskiä ja 100 korkeinta riskiä. Kunkin IRS:n laskemiseksi talletusten vakuusjärjestelmä voi käyttää menetelmänä joko koriperustaista menetelmää (bucket method) tai liukuvaa asteikkoa (sliding scale method).
50. Talletusten vakuusjärjestelmien tulisi käyttää asiantuntijan arviota kynnysarvojen kalibroinnissa, mutta niiden tulisi joka tapauksessa noudattaa seuraavia vähimmäiskynnyksiä:
 - a. Mitä tulee vähimmäisomavaraisuusasteeseen, ydinpääoman (CET1) osuuteen, maksuvalmiusvaatimukseen ja pysyvän varainhankinnan vaatimukseen, jos jäsenlaitoksen indikaattorin arvo on pienempi kuin sovellettava asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan, 412 ja 413 artiklan mukainen vähimmäisvaatimus, vastaavan IRS:n on oltava 100.
 - b. Jos jäsenlaitoksen pääomasuhteen indikaattorin arvo on alle 100 prosenttia, vastaavan IRS:n tulee olla 100.
 - c. Jos jäsenlaitoksen kokonaisriskin määrän / kokonaisvarojen suhteen tai suojattujen talletusten / kiinnittämättömien varojen suhteen arvo on yli 100 prosenttia, kummassakin tapauksessa vastaavan IRS:n on oltava 100.

Koriperustainen IRS-menetelmä

51. Koriperustaisessa menetelmässä talletusten vakuusjärjestelmä määrittelee tietyille riski-indikaattorille kiinteän määrän riskiluokkia (koreja) siten, että vähimmäismäärä on kaksi koria. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi määrittää korit siten, että ne kuvastavat jäsenlaitosten aiheuttamien riskien eri tasoja (esimerkiksi korkea, keskitasoinen ja matala riski), joita arvioidaan asiaankuuluvan riski-indikaattorin perusteella.

52. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi määrittää riski-indikaattorin arvon "A" ylä- ja alaraja kullekin riski-indikaattorin "j" korille siten, että saman riskitason jäsenlaitokset ryhmitellään samaan koriin. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi määrittää korien rajat joko suhteellisesti tai absoluuttisesti seuraavalla tavalla:
- Kun käytetään suhteellista määrittelytapaa, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi jakaa jäsenlaitokset tasan eri koreihin. Talletusten vakuusjärjestelmä määrittää korien rajat määritettyään samaan koriin kuuluvien jäsenlaitosten riski-indikaattorin arvot "A".
 - Kun käytetään absoluuttista määrittelytapaa, talletusten vakuusjärjestelmän on määritettävä korien rajat siten, että kaikki rajojen sisällä olevat riski-indikaattorin arvot "A" edustavat samaa riskitasoa ja että kaikki jäsenlaitokset, joilla on samanlainen riskitaso, päätyvät samaan koriin.
53. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi vahvistaa korien lukumäärä ja rajat siten, että varmistetaan jäsenlaitosten riittävä ja merkityksellinen erittely. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee välttää kalibroimasta lukumäärää ja rajoja siten, että jäsenlaitokset tulisivat luokitelluksi samaan koriin huolimatta niiden merkittävistä eroista niillä riskitasoilla, jota riski-indikaattori mittaa.
54. Talletusten vakuusjärjestelmän ei tulisi asettaa ylärajaa korkeimmalle korille eikä alarajaa alimmalle korille.
55. Talletusten vakuusjärjestelmän on määritettävä jokaiselle riski-indikaattorin korille yksilöllinen riskiarvo (IRS). Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi antaa riskialtteimmalle korille IRS-arvoksi 100 ja vähiten riskialttiille korille 0. Talletusten vakuusjärjestelmä voi poiketa tästä säännöstä sellaisten riski-indikaattorien osalta, joilla voi olla vain kaksi mahdollista arvoa, joista toinen edustaa keskimääräistä riskitasoa. Jos talletusten vakuusjärjestelmä päättää käyttää tätä vaihtoehtoa, sen tulisi antaa keskimääräistä riskitasoa edustavalle korille IRS-arvo 50 ja toiselle korille joko 100 tai 0.

Liukuvan asteikon IRS-menetelmä

56. Tässä menetelmässä talletusten vakuusjärjestelmän tulisi laskea kullekin laitokselle "i" ja kullekin riski-indikaattorille "j" yksilöllinen riskiarvo riski-indikaattorin arvon "A" perusteella. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi määrittellä jokaiselle indikaattorille yläraja " a_j " ja alaraja " b_j ". Jos indikaattorin arvo sijoittuu määritettyjen raja-arvojen väliin, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi määrittää IRS-arvo välillä 0–100 seuraavien kahden kaavan mukaisesti:
- Kun indikaattorin korkeampi arvo viittaa korkeampaan riskiin ja indikaattori on yli ylärajan " a_j ", talletusten vakuusjärjestelmän tulee asettaa IRS-arvoksi 100. Vastaavasti kun indikaattorin arvo on alle alarajan " b_j ", talletusten vakuusjärjestelmän tulee asettaa IRS-arvoksi 0. Laskukaava on seuraava:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 100 & \text{jos } A_{ij} > a_j \\ 0 & \text{jos } A_{ij} < b_j \\ \frac{A_{ij} - b_j}{a_j - b_j} * 100, & \text{jos } b_j \leq A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

jossa j = indikaattori "j", vaihteluväli 1 – m.

- b. Vastaavasti jos alempi indikaattori viittaa korkeampaan riskiin ja indikaattori on alle alarajan " b_j ", talletusten vakuusjärjestelmän tulisi asettaa IRS-arvoksi 100. Vastaavasti silloin, kun indikaattorin arvo ylittää ylärajan " a_j ", talletusten vakuusjärjestelmän tulisi asettaa IRS-arvoksi 0. Laskukaava on seuraava:

$$IRS_{ij} = \begin{cases} 0 & \text{jos } A_{ij} > a_j \\ 100 & \text{jos } A_{ij} < b_j \\ \frac{a_j - A_{ij}}{a_j - b_j} * 100, & \text{jos } b_j \leq A_{ij} \leq a_j \end{cases}$$

57. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi kalibroida jokaisen riski-indikaattorin yläraja " a_j " ja alaraja " b_j " siten, että varmistetaan jäsenlaitosten riittävä ja merkityksellinen erittely. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi välttää kalibroimasta ylä- ja alarajoja siten, että kaikki jäsenlaitokset jäisivät joko alle alarajan tai nousevat yli ylärajan huolimatta niiden merkittävistä eroista alueella, jota riski-indikaattori mittaa.

(iv) Yksilöllisten riskiarvojen (IRS) yhdistäminen kokonaisriskiarvoksi (ARS)

58. Laitoksen "i" riski-indikaattorin "j" jokainen IRS tulisi kertoa riski-indikaattorille "j" annetulla riski-indikaattoripainotuksella. Painotettu IRS tulisi sitten laskea yhteen seuraavan kaavan mukaisesti, jolloin tulokseksi saadaan ARS-arvo:

$$ARS_i = \sum_{j=1}^m IW_j * IRS_{ij}$$

jossa:

$$\sum_{j=1}^m IW_j = 100 \%$$

(v) Kokonaisriskipainotuksen (ARW) laskeminen kokonaisriskiarvon perusteella

59. Talletusten vakuusjärjestelmän on annettava jokaiselle kokonaisriskiarvolle sitä vastaava kokonaisriskipainotus määrittämällä kokonaisriskipainotuksen kynnsarvot ja soveltamalla joko koriperustaista menetelmää tai liukuvan asteikon menetelmää riippumatta siitä menetelmästä, jota käytettiin riski-indikaattorien eri IRS-arvojen määrittämiseen.

60. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi antaa kokonaisriskipainotus kokonaisriskiarvoille siten, että jäsenlaitoksen on mahdollista saada sekä matalin että korkein kokonaisriskipainotus, ja että kaikkiin riskiluokkiin kuuluu laitoksia. Erityisesti talletusten vakuusjärjestelmän tulisi välttää kalibroimasta mallia siten, että lähes kaikki jäsenlaitokset riippumatta erilaisista riskiprofiileistaan kuuluisivat vain yhteen riskiluokkaan (esimerkiksi keskimääräisen riskiprofiilin riskiluokkaan), jolloin niille annettaisiin sama kokonaisriskipainotus. Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, että talletusten vakuusjärjestelmän tulisi jokaisella kaudella käyttää koko asteikkoa ja määritettävä jäsenlaitoksille matalinta ja korkeinta mahdollista kynnyсарvoa vastaava kokonaisriskipainotus.

Kokonaisriskipainotuksen kynnyсарvot

61. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi asettaa ARW:n ylempi kynnyсарvo " α " ja alempi kynnyсарvo " β ", jotka kuvastavat eri jäsenlaitoksille aiheutuvien riskien eroja.
62. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi asettaa ARW:n yläraja " α " välille 150–200 prosenttia.
63. ARW:n alaraja " β " tulisi asettaa välille 50–75 prosenttia.
64. Talletusten vakuusjärjestelmä voi käyttää laajempaa asteikkoa, jos on perusteltua odottaa, että 50–200 prosentin asteikko ei kuvasta riittävällä tavalla jäsenlaitosten liiketoimintamallien ja riskiprofiilien eroja, ja jos riskiprofiililtaan hyvin erilaisten jäsenlaitosten keinotekoinen ryhmittely yhteen loisi moraalikatoa.

Koriperustainen ARW-menetelmä

65. Jos talletusten vakuusjärjestelmä soveltaa koriperustaista menetelmää, sen olisi määriteltävä kokonaisriskiarvon vaihteluvälit siten, että ne vastaavat tiettyä riskiluokkaa (koria), ja annettava kullekin korille kokonaisriskipainotus seuraavan kaavan mukaisesti:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{kori_p - 1}{P - 1}\right)}$$

Jossa:

P = kokonaisriskipainotuksen korien kokonaismäärä

p = korin numero alkaen 1:stä (alhaisin mahdollinen riskiluokka) ja päättyen arvoon P (suurin mahdollinen riskiluokka)

β = $ARW(1)$ eli haluttu ARW-arvo, joka vastaa koria 1 (alaraja)

α = $ARW(N)$ eli haluttu ARW-arvo, joka vastaa koria P (yläraja).

66. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi määrittää korien lukumäärä P suhteessa jäsenlaitosten lukumäärään ja kirjoon. Sen tulisi kuitenkin määrittää vähintään neljä koria. Sen tulisi määrittää vähintään yksi kori jäsenlaitoksille, joilla on keskimääräinen riski, vähintään yksi kori matalan riskin jäsenille ja vähintään kaksi koria korkean riskin laitoksille.

Liukuvan asteikon ARW-menetelmä

67. Jos talletusten vakuusjärjestelmä soveltaa liukuvan asteikon menetelmää, sen tulisi antaa jokaiselle kokonaisriskiarvolle sitä vastaava kokonaisriskipainotus seuraavan kaavan mukaisesti:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i}{100}\right)}$$

Jossa:

laitoksen "I" ARS voi olla mikä tahansa arvo välillä 0–100

$\beta = ARW(0)$ eli haluttu ARW-arvo, joka vastaa ARS-arvoa 0 (alaraja)

$\alpha = ARW(100)$ eli haluttu ARW-arvo, joka vastaa ARS-arvoa 100 (yläraja).

68. Tässä menetelmässä kokonaisriskiarvoon liittyvä ARW kasvaa eksponentiaalisesti siten, että yläraja on " α " ja alaraja " β ". Kun tietyn laitoksen kokonaisriskiarvo on 100 (suurinta riskiä osoittava arvo), vastaava riskipainotus on " α " eli korkein riskipainotus. Vastaavasti jos kokonaisriskiarvo on 0, vastaava riskipainotus on " β " eli matalin riskipainotus.

69. Jos talletusten vakuusjärjestelmän jäsenlaitosten ARS-jakauma kattaa vain osan mahdollisista kokonaisriskiarvoista eikä koko vaihteluväliä 0–100, talletusten vakuusjärjestelmä voi ottaa tämän huomioon päättämällä soveltaa kokonaisriskiarvon kynnyсарvoа " γ ", joka on suurempi kuin 0, ja kynnyсарvoа " δ ", joka on alle 100. Tässä tapauksessa kokonaisriskiarvolle, joka on pienempi tai yhtä suuri kuin " γ ", tulisi antaa kokonaisriskipainotus " β ", ja kokonaisriskiarvolle, joka on suurempi tai yhtä suuri kuin " δ ", tulisi antaa kokonaisriskipainotus " α ". Tähän mukautettu laskukaava on seuraava:

$$ARW_i = \beta * \left(\frac{\alpha}{\beta}\right)^{\left(\frac{ARS_i - \gamma}{\delta - \gamma}\right)}$$

Jossa:

$0 < \gamma < \delta < 100$;

γ on ARS:n alaraja, joka vastaa matalinta ARW:n β :tä

δ on ARS:n todellinen yläraja, joka vastaa korkeinta ARW:n α :ta.

70. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi asettaa kynnsarvot " γ " ja " δ " siten, että yhdenkään jäsenlaitoksen kokonaisriskiarvo ei ole kalibroinnin ajankohtana suurempi kuin " δ " tai pienempi kuin " γ ".

4.6. Vapaaehtoiset muutokset laskentakaavaan

71. Talletusten vakuusjärjestelmä voi muuttaa näiden ohjeiden 4.1 jaksossa esitettyä laskentakaavaa alla kuvatulla tavalla.

(i) Vähimmäistalletussuojamaksu

72. Talletusten vakuusjärjestelmä voi edellyttää jäsenlaitoksia maksamaan vähimmäistalletussuojamaksun (minimum contribution, MC) riippumatta niiden suojattujen talletusten määrästä soveltamalla jompaakumpaa seuraavista muutetuista laskentakaavoista yksilöllisten talletussuojamaksujen laskemiseen:

- a. Kun talletusten vakuusjärjestelmä edellyttää jäsenlaitoksia maksamaan osan niiden kausittaisista talletussuojamaksuista vähimmäismaksun muodossa riskiperusteisen maksun lisäksi:

$$C_i = MC + (CR_{MC1} * ARW_i * CD_i * \mu)$$

Jossa:

MC= vähimmäistalletussuojamaksu, joka on sama kaikille jäsenlaitoksille; ja

$$CR_{MC1} = \frac{\text{kausittainen tavoitetaso} - n * MC}{\sum_{i=1}^n CD_i}$$

- b. Kun talletusten vakuusjärjestelmä edellyttää jäsenlaitosten maksavan joko riskiperusteisen maksun tai vähimmäismaksun sen mukaan, kumpi on suurempi:

$$C_i = \text{Max} \{MC ; (CR_{MC2} * ARW_i * CD_i * \mu^*)\}$$

Jossa:

MC= vähimmäistalletussuojamaksu, joka on sama kaikille jäsenlaitoksille

x = niiden laitosten lukumäärä, joiden tulisi maksaa ainoastaan vähimmäismaksu.

Menetelmä x:n määrittämiseksi on kuvattu liitteessä 1:

$$CR_{MC2} = \frac{\text{kausittainen tavoitetaso} - x * MC}{\sum_{i=x+1}^n CD_i}$$

ja

$$\mu^* = \frac{\sum_{i=x+1}^n CD_i}{\sum_{i=x+1}^n (ARW_i * CD_i)}$$

73. Kun vähimmäistalletussuojamaksu asetetaan, talletusten vakuusjärjestelmän tulee huolehtia asiaankuuluvalla tavalla kiinteiden maksujen asettamiseen sisältyvästä moraalikadon riskistä sekä siitä, ettei vähimmäistalletussuojamaksu luo esteitä pankkipalvelumarkkinoille pääsemiselle.

(ii) Talletusten vakuusjärjestelmän varojen käyttö maksukyvyttömyyden estämiseen

74. Jos jäsenvaltio sallii talletusten vakuusjärjestelmän, mukaan luettuna virallisesti talletusten vakuusjärjestelmäksi tunnustetun IPS:n, käyttää saatavilla olevia varoja vaihtoehtoisina keinoina estämään luottolaitoksen maksukyvyttömyyteen ajautuminen, talletusten vakuusjärjestelmä voi lisätä lisätekijän omaan riskiperusteiseen laskelmaansa, joka perustuu laitoksen kokonaisriskin määrään. Tällöin talletusten vakuusjärjestelmän tulisi soveltaa muutettua laskentakaavaa:

$$C_i = CR * ARW_i * (CD_i + TREA_i) * \mu^{**}$$

Jossa:

$TREA_i$ = laitoksen "i" kokonaisriskin määrä; ja

$$\mu^{**} = \frac{\sum_{i=1}^n (CD_i)}{\sum_{i=1}^n (ARW_i * (CD_i + TREA_i))}$$

75. Ennen kuin talletusten vakuusjärjestelmä voi ottaa lisätekijän käyttöön, toimivaltaisen viranomaisen on yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa arvioitava osana laskentamenetelmän hyväksymistä, onko tekijän käyttöönotto oikeassa suhteessa siihen riskiin, että laitosten maksukyvyttömyyteen ajautumisen estämiseksi tarvittaisiin muita interventioita suojattujen talletusten suojaamisen lisäksi.

(iii) Maksukertymäperusteinen laskentamenetelmä

76. Jos toimivaltainen viranomainen sallii yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa, että talletusten vakuusjärjestelmä soveltaa rahavirtaperusteisen talletussuojamaksumenetelmän sijasta maksukertymäperusteista laskentamenetelmää, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi käyttää 14 kohdassa kuvatun laskentakaavan sijasta seuraavaa laskentakaavaa:

$$C_i = CR_{osakeperustainen} * ARW_i * CD_i * \mu - \sum \text{netto } C_i \text{ edellisiltä kausilta}$$

Jossa:

$CR_{maksukertymäperusteinen}$ = maksukertymäperusteisen talletussuojamaksun kausittaisen tavoitetason osuus (sama kaikille jäsenlaitoksille tietyllä kaudella)

$\sum \text{netto } C_i \text{ edellisiltä kausilta}$ = jäsenlaitoksen "i" edellisten kausien talletussuojamaksujen summa, joka sisältää mahdolliset oikaisut.

77. Arvon $CR_{maksukertymäperusteinen}$ laskemiseksi talletusten vakuusjärjestelmän tulisi soveltaa 15 kohtaa mutta muutettava 16 kohtaa seuraavasti, jossa nimittäjän on oltava vähintään 1:

$$\begin{aligned} & \text{kausittainen (vähimmäis)tavoitetaso} = \\ & \text{maksukertymäperusteinen (vähimmäis)tavoitetaso kuluvalle kaudella} = \\ & \frac{\text{talletussuojarahaston vähimmäistavoitetaso} -}{\text{hyväksyttävät käytettävissä olevat rahoitusvarat (QAFM)} + \text{QAFM}} \\ & \quad \text{jäljellä olevien jaksojen lukumäärä, joiden aikana} \\ & \quad \text{vähimmäistavoitetaso on saavutettava} \\ & \quad \text{talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti} \end{aligned}$$

78. Talletusten vakuusjärjestelmän kaikkien jäsenpankkien (n) aiempien kausien talletussuojamaksujen nettosumman on oltava yhtä suuri kuin talletusten vakuusjärjestelmän hyväksyttävien käytettävissä olevien rahoitusvarojen summa (QAFM):

$$\sum_{i=1}^n \sum \text{netto } C_i \text{ kaikilta aiemmilta kausilta} = \text{QAFM}$$

79. Talletusten vakuusjärjestelmän on määritettävä jäsenlaitoksen "i" aiempien talletussuojamaksujen summa joko kaikilta edellisiltä kausilta tai riittävältä ajanjaksolta, jolta talletusten vakuusjärjestelmä pystyy määrittämään kaikkien jäsenlaitosten aiemmat maksut, tai käyttämällä sopivaa korvaavaa muuttujaa, joka kuvaa jäsenlaitoksen "i" aiempia talletussuojamaksuja. Jokaisen jäsenlaitoksen "i" osalta talletusten vakuusjärjestelmän tulee laskea tämä aiempien talletussuojamaksujen summa, josta on vähennetty oikaisut, jotka ovat peräisin esimerkiksi talletusten vakuusjärjestelmän interventioista tai takaisinperinnästä, siten, että 78 kohtaa noudatetaan.

80. Toimivaltainen viranomainen voi yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa edellyttää, että talletusten vakuusjärjestelmä korvaa 76 kohdan kaavassa arvot ARW_i ja CD_i arvon ARW_i (painotetulla) keskiarvolla ja arvon CD_i (painotetulla) keskiarvolla muutaman kauden ajalta. Jos näin tehdään, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi valita niiden kausien lukumäärä, joiden ajalta keskiarvo lasketaan, jotta vältetään suuret vaihtelut jäsenlaitosten talletussuojamaksuissa. Tämä vaatimus ei vapauta talletusten vakuusjärjestelmää saavuttamasta vähimmäistavoitetasoan talletussuojadirektiivin 10 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä ja kolmannessa alakohdassa asetettujen määräaikojen mukaisesti.

4.7. Laskentamenetelmän kalibrointi ja sen säännöllinen uudelleentarkastelu

81. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee kalibroida laskentamenetelmä asiantuntijan arvion perusteella ja ottamalla huomioon kansallisen pankkisektorin erityispiirteet ja jäsenlaitosten keskinäisen heterogeenisyyden aste. Laskentamenetelmän kalibrointi käsittää:

- a. riski-indikaattorien valinnan
 - b. riski-indikaattorien painotusten määrittämisen
 - c. yksilöllisten riskiarvojen (IRS) ylä- ja alarajat
 - d. IRS:n laskentamenetelmän
 - e. kokonaisriskipainotuksen (ARW) kynnyksarvot
 - f. ARW:n laskentamenetelmän
 - g. vapaaehtoisten muutosten soveltamisen laskentakaavaan.
82. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee huomioida kunkin jäsenlaitoksen talletussuojamaksuissa ja siten laskentamenetelmän kalibroinnissa se, että jäsenlaitoksen osallistuminen aiheuttaa talletusten vakuusjärjestelmälle lisääntyneitä sitoumuksia, jotka liittyvät
- a. talletusten vakuusjärjestelmän intervention todennäköisyyteen
 - b. talletusten vakuusjärjestelmälle mahdollisesti koituviin sen interventiosta johtuviin nettoperusteisiin tappioihin mahdollisten kaatuneen laitoksen konkurssipesästä saatujen maksujen jälkeen.
83. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi yhdenmukaistaa laskentamenetelmän tuottamat kannustimet vakavaraisuusvaatimuksiin.
84. Talletussuojajärjestelmän tulisi ottaa huomioon kansalliset kirjanpito- ja raportointikäytännöt.
85. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi kalibroida kaikki laskentamenetelmän osatekijät niin, että ne ovat yhdenmukaisia asiaankuuluvan historiallisen datan kanssa. Tätä tarkoitusta varten historialliseen dataan tulisi lukeutua seuraavia tietoja: i) laitosten kaatumiseen liittyvät tiedot, talletusten vakuusjärjestelmän interventiot, kriisinratkaisutoimet tai muiden viranomaisten toteuttamat toimenpiteet kaatumisen estämiseksi; ja ii) tiedot talletusten vakuusjärjestelmän nettotappioista tai takaisinperintäasteesta tällaisissa tilanteissa.
86. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa säännöllisesti – vähintään viiden vuoden välein ja ennen näiden ohjeiden säännöllistä viiden vuoden välein tehtävää tarkistusta – verrata laskentamenetelmän soveltamisesta saatuja tuloksia riskiarvion asianmukaisiin vertailuarvoihin, esimerkiksi valvojan arviointiprosessissa (SREP) suoritettuun riskinarviointiin. Vertailu olisi tehtävä kokonaisvaltaisella tavalla. Toimivaltaisen viranomaisen tulisi yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa ilmoittaa EPV:lle vertailun kokonaisvaltaiset tulokset ja havaitut poikkeavuudet.
87. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi tarkistaa ja tarvittaessa kalibroida uudelleen kaikki laskentamenetelmän osatekijät – vähintään viiden vuoden välein ja näiden ohjeiden

säännöllisen viisivuotistarkistuksen jälkeen – sen varmistamiseksi, että laskentamenetelmä on riittävän riskiherkkä ja että se mahdollistaa jäsenlaitosten riittävän riskierottelun. Tietojen raportoinnissa tapahtuvien muutosten sekä sääntelyyn liittyvien tai institutionaalisten muutosten pitäisi myös johtaa mallin toimivuuden tarkistamiseen ja todentamiseen.

4.8. Talletussuojamaksujen päivittäminen tai oikaiseminen

88. Jos talletusten vakuusjärjestelmän on mukautettava jäsenlaitosten jo maksamia kausittaisia talletussuojamaksuja esimerkiksi siksi, että joidenkin jäsenlaitosten indikaattoreita päivitetään kirjanpitovirheiden korjaamiseksi, talletusten vakuusjärjestelmän tulisi pystyä kompensoimaan mukautusta seuraavalla kausittaisella talletussuojamaksulla sen sijaan, että sen täytyisi palauttaa aiemmat maksut ja kerätä ne uudelleen.

4.9. Tiedonkeruu

89. Talletusten vakuusjärjestelmällä tulisi olla käytössään asianmukaiset järjestelmät, joilla kerätään kaikki tarvittavat tiedot kunkin jäsenlaitoksen talletussuojamaksujen laskemiseksi. Tapauksissa, joissa talletusten vakuusjärjestelmä ei kerää tietoja suoraan jäsenlaitoksilta, vaan saa tiedot toimivaltaiselta tai nimetyltä viranomaiselta, voimassa tulisi olla joko niitä koskevat säännökset tai muodolliset järjestelyt, jotta talletusten vakuusjärjestelmän tarvitsemat tiedot talletussuojamaksujen hallinnoimista varten kerätään ja välitetään oikea-aikaisesti.

90. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi talletussuojamaksujen laskennassa käyttää hyödyksi mahdollisimman pitkälti tietoja, jotka ovat jo valmiiksi sen saatavilla tai joita jäsenlaitokset toimittavat toimivaltaisille viranomaisille osana ilmoitusvelvollisuuksiaan. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi järjestää tietojenkeruu tasapainoisesti siten, että se saa tarvittavat tiedot talletussuojamaksujen laskemiseen, mutta välttää tekemästä perusteettoman raskaita tietopyyntöjä jäsenlaitoksille.

91. Talletusten vakuusjärjestelmien tulisi pyytää tietoja, joita ei jo entuudestaan ilmoiteta säännöllisesti, ainoastaan, jos tällaisia tietoja tarvitaan sen määrittämiseksi, millaisen riskin jäsenlaitokset muodostavat talletusten vakuusjärjestelmälle.

4.10. Avoimuus ja tietojen luottamuksellisuus

92. Talletusten vakuusjärjestelmien tulisi julkistaa vähintäänkin kuvaus laskentamenetelmästä sekä laskukaavan parametrit, kuten riski-indikaattorit, mutta ei välttämättä niiden painotuksia.

93. Sitä vastoin riskiluokituksen tulokset ja sen osatekijät tulisi ilmoittaa kunkin laitoksen osalta ainoastaan kyseiselle jäsenlaitokselle, ei julkisesti.

94. Talletusten vakuusjärjestelmän tulee pitää luottamuksellisena tiedot, joita käytetään talletussuojamaksujen laskemiseen, elleivät ne muutoin ole julkisia.

4.11. Laskentamenetelmän hyväksyminen

95. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi pyytää toimivaltaisen viranomaisen ja nimetyn viranomaisen hyväksyntää ennen laskentamenetelmän ensimmäistä käyttöönottoa. Talletusten vakuusjärjestelmän tulisi uusia toimivaltaisen viranomaisen ja nimetyn viranomaisen hyväksyntä sellaisella tiheydellä, jonka toimivaltainen viranomainen yhteistyössä nimetyn viranomaisen kanssa katsoo asianmukaiseksi, ja joka tapauksessa ennen kuin jo hyväksytyyn laskentamenetelmään tehdään olennaisia muutoksia. Talletusten vakuusjärjestelmän olisi ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle ja nimetylle viranomaiselle vuosittain laskentamenetelmään tehdyistä ei-olennaisista muutoksista.

Liite 1 – Menetelmä X:n määrittämiseksi vähimmäistalletussuojamaksujen laskemiseksi

1. Seuraavassa menetelmässä kuvataan, miten "x" määritetään vähimmäistalletussuojamaksun laskemiseksi 72 kohdan b alakohdan mukaisesti.
2. Ensiksi talletusten vakuusjärjestelmän tulisi järjestää kaikki jäsenlaitokset kasvavaan järjestykseen niiden ARW:n ja suojattujen talletusten $ARW_i * CD_i$ tulon mukaan. Niiden sijoittumista kuvataan indeksillä "r". Jäsenlaitoksen, jonka $ARW_i * CD_i$ on pienin, sijoitus on r=1, ja jäsenlaitoksen, jonka $ARW_i * CD_i$ on suurin, sijoitus on r=n.
3. Toiseksi talletusten vakuusjärjestelmän on laskettava kunkin jäsenlaitoksen osalta väliaikainen talletussuojamaksu $v\ddot{a}l\ddot{a}i\ddot{a}k\ddot{a}i\ddot{n}e\ddot{n}C_r$ erikseen seuraavan kaavan mukaisesti:

$$v\ddot{a}l\ddot{a}i\ddot{a}k\ddot{a}i\ddot{n}e\ddot{n}C_r = \frac{\textit{kausittainen tavoitetaso} - (r - 1) * MC}{\sum_{i=r}^n ARW_i * CD_i} * ARW_r * CD_r$$

4. Kolmanneksi talletusten vakuusjärjestelmän tulisi verrata kunkin jäsenlaitoksen $v\ddot{a}l\ddot{a}i\ddot{a}k\ddot{a}i\ddot{n}e\ddot{n}C_r$ -arvoa ja vähimmäistalletussuojamaksua (MC). Sen jälkeen lasketaan niiden laitosten määrä "x", joiden tulisi maksaa ainoastaan vähimmäistalletussuojamaksu, eli joilla $v\ddot{a}l\ddot{a}i\ddot{a}k\ddot{a}i\ddot{n}e\ddot{n}C_r \leq MC$.
5. Neljänneksi talletusten vakuusjärjestelmän tulisi soveltaa saatua vähimmäistalletussuojamaksun maksavien laitosten määrää "x" 72 kohdan b alakohdan kaavoissa.